

му бѣше свѣтло. А очитѣ му бѣха сини и кротки. Никога не бѣхъ виждала такива очи.

* * *

Много време бѣ минало отъ тая ноќь. Много пѫти азъ ставахъ на пѣра, падахъ като дъждъ или роса, прорибрахъ се между бучките чакъ въ дѣнъ земя, изпълзявахъ пакъ изъ гърлата на изворчетата, тичахъ изъ поточетата и рѣките. Ходила бѣхъ много пѫти и въ морето.

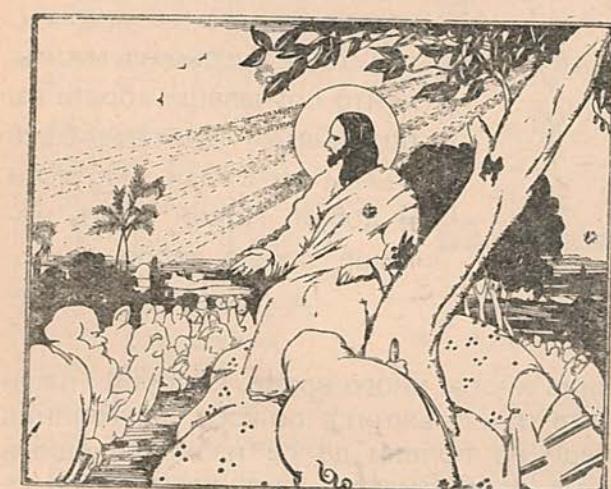
Това се случи на една планина. Азъ се търкаляхъ и си играехъ по единъ смокиненъ листъ. Подъ смоковницата се бѣха събрали много хора. Високъ човѣкъ имъ говорѣше:

„Прощавайте на ближния си“.

„Ако имате две ризи, дайте една на ближния си..

„Обичайте се единъ други като братя“.

„Обичайте враговете си“.

Азъ виждахъ отгоре само кѣдрите на косата му, а ми се искаше да го видя въ лицето. Защото никога не бѣхъ чувала такива думи. И когато извѣрна челото си къмъ небето, азъ трепнахъ: той бѣше детето, ксето видѣхъ въ кошарата. По очитѣ го познахъ: никой другъ нѣмаше такива кротки и добри очи.

* * *

Единъ денъ азъ лежахъ въ старъ глиненъ сѫдъ на върха на единъ хълмъ заедно съ много капчици оцетъ. То бѣше страшенъ денъ. Черни облаци се събираха на небето. Бѣше тежко и задушно. Идѣше буря. Надъ главата си азъ виждахъ голѣмъ кръстъ. Отстрани стоеше стражъ съ изваденъ мечъ. А на кръста бѣ разпнатъ човѣкъ. Хората го бѣха разпнали.